

Arrest

nr. 232 860 van 20 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 juni 2019 een aanvraag in van een verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn broer. Deze aanvraag werd op 10 oktober 2019 geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.06.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 26.06.2019 voor de vierde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn broer K. M., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (SV2057562) op naam van betrokkene, afgeleverd op 08.01.2014 te Antwerpen
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 29.09.2005, 23.11.2005 en 12.08.2006
- 'attestation de revenu global impose au titre de l'annee 2017' n°374 dd. 26.01.2017
- 'attestation du revenu' n°877 dd. 02.08 (jaartal onleesbaar)
- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°374 dd. 26.01.2017
- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°930 dd. 17.08.2018
- 'attestation administrative de residence' n°35 dd. 24.01.2017
- 'certificat administratif charge de famille' dd. 13.12.2018

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 27.11.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 24.05.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- Fiche de renseignement dd. 16.08.2018 vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt vermeld dat betrokkene niet is ingeschreven in het handelsregister en attest van niet inschrijving van de lokale autoriteiten van Nador dd. 15.08.2019 waarin nogmaals wordt gesteld dat betrokkene daar niet is ingeschreven in het handelsregister; Attestation de revenu en Attestation de non imposition à la Th-Tsc nr. 452 van 17.08.2018 voor het inkomstenjaar 2018. Deze documenten hebben betrekking op de situatie in 2018 en 2019, ná de aankomst van betrokkene in België. Deze attest zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- Déclaration d'engagement vanwege de referentiepersoon dd. 17.06.2019. Aangezien dit document slechts een verklaring op eer is, kan het niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- geldstortingen (diverse verzend- en ontvangbewijzen, rekeninguittreksels) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene van 2016 en 2018. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en bijgevolg betrekking hebben op de situatie in België. Zoals reeds werd gemotiveerd in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging zijn deze gegevens dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- Documenten van 2018 en 2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon instaat voor de betalingen van betrokkenes medische kosten (betalingen arts, apotheek, ziekenhuis, zorgkas; ziekteverzekering); vervoerskosten (autoverzekering, keuring, verkeersbelasting, abonnementen De Lijn) en andere kosten (kledij, inkopen Makro). Deze betalingen dateren echter van na de aankomst van betrokkene in ons land, en bijgevolg betrekking hebben op de situatie in België. Zoals reeds werd gemotiveerd in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging zijn deze gegevens dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- geactualiseerde loonfiche op naam van de referentiepersoon voor de maand februari 2019; geactualiseerde loonfiche op naam van een derde; geactualiseerde verklaringen lidmaatschap De Voorzorg dd. 27.02.2019 op naam van betrokkene en de referentiepersoon; geactualiseerd attest dd.

14.02.2019 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag bij het OCMW te Antwerpen. Deze documenten werden ook voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 27.11.2018) en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 24.05.2019. Het gegeven dat deze attesten werden geactualiseerd, doen geen afbreuk aan de reeds gemaakte vaststellingen uit de vorige bijlage 20 dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 09.08.2016 officieel in België gedomicilieerd is. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene op dat moment al in ons land verbleef. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL

-Schending van de formele en materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en Schending van de artikelen 47/1 en 47/3, 74/13 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokkene in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

In casu heeft verzoeker zijn aanvraag ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet met de intentie om zich te herenigen met een burger van de Unie, namelijk zijn broer M.K.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Verzoeker heeft aan de hand van verschillende stukken aangetoond dat hij reeds ten laste was en nog steeds is van zijn Nederlandse broer. Hieruit blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar zijn broer, om in zijn basisbehoeftes te voorzien.

Verwerende partij beweert volledig ten onrechte dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij, voorafgaand zijn aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst, ten laste was van zijn Nederlandse broer.

Het begrip "ten laste", zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd:

"Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EUburger".

De Commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoeker enkel dient aan te tonen dat hij materiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Dat vanaf dan er sprake is van een "ten laste zijn". De Commissie stelt in haar mededeling geenszins dat de "ten laste zijn" reeds moet bestaan in het land van herkomst.

In casu wordt het begrip "ten laste" door verwerende partij strikt geïnterpreteerd. Dat het "ten laste zijn" een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag tot gezinshereniging dd. 26.06.2019 in functie van zijn Nederlandse broer binnen de wettelijke termijn van drie maanden nog verschillende bijkomende stukken toegevoegd aan het dossier, dewelke hij bij zijn vorige aanvraag niet had bijgebracht.

Verwerende partij is manifest in gebreke gebleven om de in de vorige procedures reeds bijgebrachte stukken, dewelke opnieuw werden bijgebracht, samen met de nieuwe bijkomende stukken in zijn geheel te beoordelen.

De motivering van verwerende partij met betrekking tot de bijgebrachte stukken is niet afdoende en motiveert dit als volgt:

"Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. "

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar zijn broer, om in zijn basisbehoefte te voorzien. Verwerende partij betwist niet dat verzoeker minstens sedert 2005 (dit blijkt uit inventaris van de reeds voorgelegde stukken i.h.k.v. eerdere aanvraag) geld gestort kreeg van de referentiepersoon om zichzelf te kunnen onderhouden.

Uit de stukken blijkt duidelijk dat verzoeker reeds in het land van herkomst, zowel in Nederland, als in Marokko, financiële steun kreeg van de referentiepersoon, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert in de motieven m.b.t. de bijkomende bijgebrachte stukken 'geldstortingen'.

Verwerende partij gaat klaarblijkelijk volledig voorbij aan het gegeven dat verzoeker vóór zijn binnenkomst in het Rijk, reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Verzoeker heeft aldaar verschillende jaren deel uitgemaakt van het gezin van zijn Nederlandse broer, en werd aldaar door zijn broer steeds onderhouden. Met dit gegeven werd door verwerende partij absoluut geen rekening gehouden. Naast het feit dat verzoeker afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste was en deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Marokko, heeft hij tevens afdoende aangetoond dat hij meteen na zijn vertrek uit Marokko in Nederland verder ten laste werd genomen door zijn Nederlandse broer en verder deel uitmaakte van zijn gezin. Hierover wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing geen woord gerept.

Indien verwerende partij de reeds bijgebrachte stukken in het kader van een eerdere procedure, en dewelke opnieuw werden bijgebracht, samen had beoordeeld met de nieuwe bijkomende stukken, dan zou meteen uit geheel van de beschikbare gegevens blijken dat er in casu eerdere geldstortingen zijn geweest in het land van herkomst en nog voor de aankomst van verzoeker in het Rijk. Echter bewijzen deze stortingen op zich reeds het "ten laste zijn". De motieven van verwerende partij zijn feitelijk onjuist en stemmen absoluut niet overeen met de werkelijkheid.

Verzoeker kan uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier afleiden waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de andere stukken o.a. een authentieke stuk uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten, m.n. Certificat administratif Charge de Famille, waaruit eveneens ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker door de referentiepersoon ten laste werd genomen in het land van herkomst.

Dit keer heeft verzoeker ook een andere document van de Marokkaanse overheid bijgebracht m.n. Fiche de renseignement, waaruit blijkt dat betrokkene niet is ingeschreven in het handelsregister. Ook heeft de verzoeker een andere document voorgelegd m.n. Déclaration d'engagement dat zijn onvermogen kan staven.

Verzoeker stelt zich terecht de vraag welk stuk hij dient bij te brengen, wanneer zelfs authentieke attesten uitgaande van de bevoegde overheden niet voldoende blijken te zijn om het "ten laste zijn" te kunnen bewijzen. Bovendien stelt artikel 47/3, §2 Vw. dat bij ontstentenis van authentieke stukken uitgaande van de overheid de aanvrager het feit 'ten laste te zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger' kan worden bewezen met elk passend middel.

Wanneer de bijgebrachte stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, zou ontegensprekelijk blijken dat verzoeker weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon. Verzoeker heeft de indruk dat verwerende partij, door dergelijke motiveringen te hanteren, zijn aanvraag niet grondig heeft willen onderzoeken waardoor de beslissing gebrekkig werd gemotiveerd.

Er zijn bijkomende documenten bijgebracht bij de bestreden beslissing dewelke in zijn geheel dienden te worden beoordeeld. Volgens verwerende partij zijn de financiële stortingen aan verzoeker bovendien op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker ten laste is van zijn broer.

Zo stelt verwerende partij in haar beslissing:

geldstortingen (diverse verzend- en ontvangbewijzen, rekeninguittreksels) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene van 2016 en 2018. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en bijgevolg betrekking hebben op de situatie in België. Zoals reeds werd gemotiveerd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging zijn deze gegevens don ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Documenten van 2018 en 2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon instaat voor de betalingen van betrokkenes medische kosten (betalingen arts, apotheek, ziekenhuis, zorgkas; ziekteverzekering); vervoerskosten (autoverzekering, keuring, verkeersbelasting, abonnementen, De Lijn) en andere kosten (kledij, inkopen Makro). Deze betalingen dateren echter van na de aankomst van betrokkene in ons land, en bijgevolg betrekking hebben op de situatie in België. Zoals reeds werd gemotiveerd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

geactualiseerde loonfiche op naam van de referentiepersoon voor de maand februari 2019;

geactualiseerde loonfiche op naam van een derde; geactualiseerde verklaringen lidmaatschap De Voorzorg dd. 27.02.2019 op naam van betrokkene en de referentiepersoon; geactualiseerd attest dd. 14.02.2019 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroeg bij het OCMW te Antwerpen. Deze documenten werden ook voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 27.11.2018) en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 24.05.2019.

Het gegeven dat deze attesten werden geactualiseerd, doen geen afbreuk aan de reeds gemaakte vaststellingen uit de vorige bijlage 20 dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Wat betreft deze reeds voorgelegde stukken i.h.k.v. een eerdere aanvraag, heeft verwerende partij het volgende gesteld, te weten:

"Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 27.11.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 24.05.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.."

In casu, heeft verwerende partij elk bijkomend stuk afzonderlijk beoordeeld zonder enigszins te motiveren waarom uit de reeds bijgebrachte stukken in combinatie met de nieuwe bijkomende stukken in zijn geheel al dan niet blijkt dat verzoeker al dan niet reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger of in het land van herkomst deel uitmaakte van zijn gezin. Enige motivering hieromtrent ontbreekt.

De motieven in de bestreden beslissing zijn gebrekkig en getuigen van onzorgvuldig handelen door verwerende partij.

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is een financiële/materiële voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694).

Verweerder mag derhalve eisen dat verzoeker aantoont dat hij in het land van woonst onvermogen is en dat hij afhankelijk is van de ondersteuning van zijn Nederlandse broer met wie hij zich in het Koninkrijk wenst te vervoegen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat op basis van voorgelegde stukken verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten laste was / is van zijn broer.

Verwerende partij schendt de artikelen 47/1 en 47/3 §3 juncto 40 bis § 2 van de vreemdelingenwet. In dit verband heeft het Europees Hof van Justitie in het reeds voornoemd arrest van Yuying Jia van 9.1.2007 (C- 1/05) geoordeeld "dat een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheids situatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielidjeigen markering, punt 42).

Verwerende partij laat na toe te lichten waarop hij zich baseert om voor te houden dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van zijn broer. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond te hebben voldaan aan de voorwaarden, heeft zij nagelaten dit te motiveren. Uit deze motieven van verwerende partij kan verzoeker absoluut niet begrijpen om welke reden hij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden.

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980. De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen, en niet ten laste te vallen van de Belgische staat.

Deze ten laste neming bestond reeds in Marokko, alsook in Nederland, zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon nog steeds bestaat. Niettegenstaande de door verzoeker bijgebrachte geldstortingen, wordt dit overigens door een attest afgeleverd door de Marokkaanse overheid officieel bevestigd (zie certificaat administratief charge de familie dd. 13.12.2018).

Uit de vaste rechtspraak van Uw Raad blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in zijn land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

In casu heeft verzoeker afdoende aangetoond dat hij reeds eerder en voorafgaand de aanvraag ten laste was van zijn Nederlandse broer in Marokko, alsook in Nederland, en steeds deel heeft uitgemaakt van zijn gezin, zowel in Marokko, als in Nederland.

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23).

Ook is het hier duidelijk dat verwerende partij eigen/ subjectieve interpretatie aan het begrip van "de situatie van afhankelijkheid" geeft wat duidelijk huidige rechtspraak tegensprekt. Het moge duidelijk zijn, dat wanneer de bijgebrachte stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, ontegensprekelijk zou blijken dat verzoeker weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds is, van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken in hun geheel die verzoeker heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien hij niet aangeeft waarom deze stukken niet afdoende zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te stoelen op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële - sociale - economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Verweerder oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten omdat hij niet aantoonde dat hij in de periode voorafgaand aan zijn aanvraag ten laste was en reeds in het land van herkomst van zijn broer.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker niet ernstig en grondig werd onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken en in strijd is met artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, moet worden geconcludeerd dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al de door verzoeker aangebrachte stukken, en op een kennelijk onredelijke wijze en o.b.v. een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen dat niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste zou zijn geweest van zijn broer.

Verzoeker kan niet genoeg benadrukken dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken in zijn geheel, die door de verzoekende partij werden neergelegd om zijn ten laste zijn te bewijzen. De verwerende partij is derhalve op dit punt pertinent in gebreke gebleven haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige en correcte feitenvinding. In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van de referentiepersoon diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland. Nergens uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft uitgevoerd. Verwerende partij heeft absoluut geen rekening gehouden met de gezins- en familiesituatie van verzoekende partij. Het feit dat hij ondertussen jarenlang en ononderbroken in België heeft verbleven en thans nog steeds ten laste is van de referentiepersoon.

Verder heeft verwerende partij het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

"Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 09.08.2016 officieel in België gedomicilieerd is. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene op dat moment al in ons land verbleef. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake."

Verzoekende partij stelt zich de vraag op basis van welke gegevens verwerende partij zich steunt om te stellen dat verzoeker afin het Rijk verbleef. Zoals reeds gesteld in het feitelijk relaas, verbleef verzoeker in het verleden inderdaad in het Rijk. Zo diende hij op 10.11.2009 tijdens de regularisatiecampagne een machtiging tot verblijf in, doch werd deze afgewezen op 20.07.2011 met een uitwijzingsbeslissing. Kort nadien, heeft hij zich terug vervoegd bij zijn Nederlandse broer in Nederland.

Uit de motieven van de bestreden beslissing gaat verwerende partij ten onrechte vanuit dat verzoeker sinds zijn aankomst in het Rijk onafgebroken zou hebben verbleven in België, quod non. Uit de motieven van de bestreden beslissing wordt evenmin gesteld op basis van welke beschikbare gegevens verwerende partij zich steunt. Te meer, verzoeker na zijn ongegronde regularisatieaanvraag is teruggekeerd naar Nederland en zich aldaar opnieuw vervoegde met zijn Nederlandse broer.

Verzoeker kwam nadien uiteindelijk het Rijk weer binnen via Nederland, alwaar hij samen verbleef met de referentiepersoon, zodat de bestreden beslissing In casu het recht van verzoeker op vrij verkeer wel geschonden werd. Dat verzoeker een lijvige stukkenbundel heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn broer hem wel degelijk ten laste nam en hem voorzag in zijn basisbehoeftes.

Dat er in casu nog steeds een aanknopingspunt met het verleden bestaat. In die zin dat het deel uitmaken van het gezin, voorafgaand aan de aanvraag, dewelke reeds bestond in het land van herkomst (Nederland), in België wordt verdergezet.

Kortom, verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles aan deed om zijn aanvraag te weigeren. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met het geheel van alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd.

De bestreden beslissing is gebrekkig, niet afdoende en onvoldoende gemotiveerd. Verwerende partij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden.

Het enig middel is ernstig en gegrond."

2.2. De in artikel 62, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij motiveert dat de referentiepersoon sedert 9 augustus 2016 officieel in België gedomicilieerd is en dat verzoeker op dat ogenblik al in België verbleef. Vervolgens motiveert de verwerende partij dat niet blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezinsleven van de burger van de Unie in de periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.

Verzoeker verwijst naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, die stelde dat om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet worden beoordeeld of zij, gelet op hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij verzochten om hereniging met de Unieburger.

Verzoeker voert aan dat hij in de huidige aanvraag dezelfde stukken voorlegde als in zijn vorige aanvraag, samen met drie nieuwe bijkomende stukken, en dat de verwerende partij deze stukken als een geheel diende te beoordelen. Hij meent immers dat uit een beoordeling van het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat hij sedert 2005 financieel gesteund wordt door zijn broer. Verzoeker betoogt dat hij in Marokko deel uitmaakte van het gezin van zijn broer en dat hij meteen na zijn vertrek in Marokko ten laste werd genomen door zijn broer.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot de vroeger neergelegde stukken:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *reispaspoort Marokko (SV2057562) op naam van betrokkene, afgeleverd op 08.01.2014 te Antwerpen*
- *geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 29.09.2005, 23.11.2005 en 12.08.2006*
- *'attestation de revenu global impose au titre de l'annee 2017' n°374 dd. 26.01.2017*
- *'attestation du revenu' n°877 dd. 02.08 (jaartal onleesbaar)*
- *'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°374 dd. 26.01.2017*
- *'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°930 dd. 17.08.2018*
- *'attestation administrative de residence' n°35 dd. 24.01.2017*
- *'certificat administratif charge de famille' dd. 13.12.2018*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 27.11.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 24.05.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden."

In de bestreden beslissing wordt aldus verwezen naar een eerdere beslissing van 24 mei 2019. Er kan worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht, om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden, is voldaan, indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken.

Een dergelijke motivering door verwijzing dient echter aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten die stukken zelf afdoende gemotiveerd zijn en mogen ze niet tegenstrijdig zijn. Tenslotte dienen die stukken in de uiteindelijke beslissing te worden bijgevalen door de beslissende overheid (RvS nr. 227.617 van 3 juni 2014).

In casu blijkt niet dat verzoeker geen kennis zou hebben van de beslissing van 24 mei 2019. Verzoeker betwist evenwel de draagkracht van deze motivering en voert aan dat deze stukken samen met de

nieuwe neergelegde stukken moeten worden beoordeeld om aan te tonen dat hij wel degelijk in het land van herkomst ten laste was van zijn broer.

De verwerende partij heeft geen administratief dossier neergelegd, noch legt zij de beslissing van 24 mei 2019 neer. Zij stelt de Raad bijgevolg in de onmogelijkheid om kennis te nemen van alle motieven van de bestreden beslissing.

In de nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij dat de beslissing van 24 mei 2019 definitief is en dat verzoekers betoog geen afbreuk kan doen aan de eerdere vaststellingen naar aanleiding van de vorige aanvragen tot gezinshereniging.

Verzoekers betoog houdt echter in dat, zo de bewijzen van het ten laste zijn naar aanleiding van de vorige aanvragen te kort schoten, deze bewijsstukken samengenomen met nieuwe aanvullende bewijzen alsnog verzoekers ten laste zijn kunnen aantonen. Dit houdt niet in dat afbreuk wordt gedaan aan de vroegere beslissingen van de verwerende partij met betrekking tot de bewijsstukken die in die vorige aanvragen werden neergelegd.

Vermits de verwerende partij het nuttig heeft geacht te verwijzen naar de motivering van haar beslissing van 24 mei 2019, is het van wezenlijk belang kennis te hebben van deze motieven teneinde de motivering van de thans bestreden beslissing te beoordelen. De Raad kan niet nagaan of de administratie uit het geheel van voorgelegde bewijsstukken de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Het middel dient bijgevolg gegrond te worden verklaard.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT